

Rider

Direcció: Ignacio Estaregui **Guió:** Ignacio Estaregui, S. Sureño **País:** Espanya **Durada:** 71 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama, thriller **Interpretació:** Mariela Martínez, Victoria Santos **Música:** Luis Giménez **Fotografia:** Adrián Barcelona **Distribuïdora:** Begin Again Films
Estrena a Espanya: 13/06/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Explicada en temps real en una nit, una *rider* ha de fer una comanda que posarà en perill la seva vida, mentre ha de resoldre uns quants problemes personals urgents a través de trucades telefòniques. (beginagainfilms.es)

CRÍTICA

Pedalar contra tot

Una nit, una bici i una ciutat: el retrat honest d'una jove repartidora

Ignacio Estaregui torna amb una proposta sòbria, ajustada i precisa. **Rider** no es presenta com una pel·lícula que aspiri a la grandiloquència, sinó que aposta per una tensió continguda i una mirada humanista a través d'un dispositiu narratiu simple però efectiu: seguir una repartidora durant una nit qualsevol a la ciutat, en temps real, sense pauses, sense adorns innecessaris. L'aposta per aquesta estructura, lluny d'esdevenir un truc formal, es tradueix en una eina al servei del relat, que obliga l'espectador a mantenir-se enganxat al ritme intern del personatge, a la seva respiració, a la seva ansietat.

La **Fio**, interpretada amb aplom per **Mariela Martínez**, és una jove colombiana que reparteix amb bicicleta mentre es prepara per a un examen de màster. La precarietat del seu dia a dia es converteix en el terreny des del qual s'articula tot el conflicte de la pel·lícula. La pèrdua de la bici, una entrega il·legal, una companya de pis que la necessita, trucades constants que l'acorralen emocionalment... **Rider** es construeix a partir de petites decisions encadenades, sense necessitat de forçar girs de guió o situacions fora de lloc. Cada obstacle que apareix se sent creïble, cada dificultat sembla sorgida d'una realitat urbana i social reconeixible.

El treball de Martínez és un dels punts més sòlids del film. Lluny de sobreactuar o de subratllar les emocions, la seva actuació transmet l'esgotament físic i emocional de la Fio amb naturalitat, sense escarafalls. Es mou per la ciutat carregant la motxilla, la culpa, el cansament i els seus compromisos personals. I tot això es percep en els seus silencis, en la seva mirada alerta, en la seva forma de negociar amb la ciutat i amb els altres personatges que apareixen durant el seu trajecte. **Victoria Santos**, com la **Bernie**, un paper més secundari, però fonamental, aporta el contrapunt necessari i contribueix a desenvolupar una tensió emocional que travessa tota la pel·lícula.

En l'apartat visual, **Rider** treu bon profit de l'escenari nocturn urbà. Sense recórrer a una fotografia de postal o a plans per lluir-se, la càmera opta per la proximitat: i mou al costat de la bici, es mou amb ella, comparteix la seva velocitat. Aquesta proximitat reforça l'enllaç amb la protagonista i permet que fins i tot els trajectes més rutinaris guanyin gruix dramàtic.

L'encert més clar del guió és la seva capacitat per incorporar el context social de la Fio sense fer-lo explícit ni subratllat. La pel·lícula no interromp l'acció per denunciar res, però deixa veure clarament les condicions materials que travessen la vida de la protagonista: la vulnerabilitat laboral, la pressió econòmica, la dificultat per accedir a un habitatge digne, el racisme latent, fins i tot entre coneguts. Tots aquests elements apareixen en forma d'obstacles reals, concrets, sense necessitat de discursos afegits.

A més, **Rider** evita, en la mesura del que sigui possible pel context de la protagonista, caure en el miserabilisme o en la victimització. La Fio no és un símbol ni una víctima exemplar: és una persona jove, amb contradiccions, amb moments de cansament, amb ganes de llençar la tovallola i també amb impulsos d'afecte i lleialtat. És en aquesta humanitat on la pel·lícula troba el seu lloc.

El ritme narratiu és un altre dels elements ben gestionats per Estaregui. L'estructura en temps real obliga a una escriptura concisa, sense farcits. La tensió no ve d'un gran misteri ni d'una amenaça imminent, sinó del cúmul de petites urgències que es van solapant. [...]

Rider troba el seu lloc al cinema social contemporani, sense pretensions artificials. Narra des del carrer, es recolza en una actuació sòlida i una construcció narrativa coherent, sense artificis rars ni estranyes coincidències, i aconsegueix reflectir amb honestedat les tensions que travessen la vida d'una jove migrant a la gran ciutat. No intenta solucionar res ni donar respostes, però sí que deixa clar que darrere de cada motxilla de repartiment hi ha històries que mereixen ser explicades amb respecte i atenció.

Joan Segovia - nuevatribuna.es